Vári Attila

Éjjel kertemben Jeszenyinnel

Király Lacinak Sóváradra

a darvaknak tán csillag a testük
csak krúgatásuk hallik idelent
éjjel nincs is mivel összevessük
ketten vagyunk de néma itt a csend

holdfényben a pitypang bóbitája
mert épp egy tündér játszadoz vele
üstökösként robban a világba
manókra várva ez lehet jele

éjjel házam ég felé lebegve
a jázmin illat vinné mennybe fel
háztetőm a füstön elmerengve
kéményre néz kit épp csak elvisel

szemben a hegy zöldfüves palástja
látod Szerjozsa boszorkány tanya
mögötte nem látni de barátja
egy másik hegy nyakába ugrana

bűvész oson s halkan menetelve
követi őt dzsinnek egész hada
harmat gyöngyöt tipor legelészve
táltos lova a gyémántfény pata

jönnek ők a rég halott barátok
pöttyös labdám úszva a Maroson
kölcsön könyv akin örök az átok
most mást ámít egy ős villamoson

jön esernyőm mélyfekete gyászban
zsebemből szétgurult rézpiculák
összegyűlnek e falusi házban
félelmeinkre varázs pirulák.

jön a hajnal köd-nyájat terelve
bárányfelhőktől ráncosul az ég
s Szergej Jeszenyinnel félve nézzük
mese-éjünket elnyeli a fény